

andre Racen eller med Frederiksborg Racen, bort. Der er ingen Ting, hvorom der er sagt saameget Modsigende, som man har kaldet Erfaringer og har givet ud for at være Forsøg, men som hverken være Forsøg eller begrundede paa nogen virkelig Erfaring. Vanskeligheden ligger deri, at der er saa Ting, hvorover det er saa vanskeligt at gjøre Forsøg og komme til nogen Erfaring. Man staaer her paa det samme Standpunkt som Sægeren, der har studt feil; det var naturligtvis Krudtets, Ladningens eller Bøssens Styld, men ikke ham, der skød feil. Naar Dommene over Hestene ere faldne feil ud, saa er det naturligtvis Hestene, der ikke var god, eller Hoppen, der ikke var god, eller de være ikke godt parrede, men vi lægge ikke Mærke til, at det er Noget, vi ikke kjende til. Have våre Forsøg derfor faaet et galt Udfald, maae vi finde os deri. Der er intet Menneske i Verden, der om hvert enkelt Føl kan vide — om ogsaa der er gjort nogle Forsøg — hvilken bestemt Race der kan komme deraf. Naar vi af vore mange og lange Experimenter have ventet os et klarere Resultat i den Henseende, saa have vi deri Uret, vi maae kun betragte det, som vi dertil bevilge, som et hyderligere Bidrag, vi give til den endnu ikke velbelærte offentlige Mening, for at affinde os med den. Vi have i Stamstutteriet faaet en kostbar Erfaring, en Erfaring, som gaaer ud paa, at vi med et nok saa stort Antal Heste dog ikke have kunnet vedligeholde den hvidspødt Race; man har taget en Hoppe mere, en Hingst mere, men har dog ikke kunnet komme dertil at skaffe de 8 hvide Hingste til Kongens Stald. Man har gjort alle mulige Forsøg; have de faaet dem? Nei! I deres Fortvivlelse have de endog forsøgt at lave hvide Heste gennem sorte; det ligger Altsammen for paa Tryk. Det er det, som kommer ud af alle Forsøgene, men jeg nævner det blot her i Forbigaaende; Spørgsmaalet, som nu foreligger, er den ene og simple Ting, at vi i denne Sag, constitutionelt taget, staae paa et illegalt Standpunkt; — vi bør hjælpe Regjeringen ud deraf, men saa maa Regjeringen ogsaa række Haand til at kunne komme ud deraf og ikke forlange at springe over et Hjerdingaar, som er uden Bevilling, og saa sige: lader os faae Bevillingen

for et heelt Aar, for at kunne komme med Lov til næste Aar. Forrige Aar bevilgede vi kun for $\frac{1}{4}$ Aar, for at sikke os en Lov; bevilge vi nu iaar for et heelt Aar, da er det det samme som at sige, at vi ikke bryde os om at faae nogen Lov. Jeg tvivler ikke paa, at den ærede Minister vil holde sit Ord, men Eftermanden behøver ikke at følge det. Vi maae fastholde den af Udvalget foreslaaede Botering, for at kunne beherske Dmstændighederne; gaae vi ind paa en anden Botering, saa tabe vi Herredømmet over Sagen. Jeg skal imidlertid nævne en anden Botering, vi kunne gaae ind paa. Naar nemlig Ministeriet foreslaaer til næste Behandling en Bevillingsforlængelse af den Tid, Finantsudvalget har foreslaaet, s. Ex. $\frac{1}{4}$ Aar eller $\frac{1}{2}$ Aar, saaledes at det blev en Bevilling indtil $\frac{1}{4}$ Aar, saa havde Ministeren paany overtaget den samme Forpligtelse, hvorunder han han havde levet, og vi havde ikke sluppet Sagen ud af vor Haand; gennem en forelagt Tillægsbevilling for Tidsrummet fra Nystaar og til indeværende Finantsaars Udgang ville vi betale det Foder, som de omtalte Hingste ellers vilde komme til at æde for Ministerens egen Regning. Denne Bei er nem og kort, og jeg skal paa ingen Maade fravaade den. Vi maae altsaa nu votere med Udvalget og være fattede paa til 3die Behandling at række Ministeren Haanden. Spørger man nu, hvilken af disse to Bei der er den naturligste og nyttigste, saa sige vi, det er den af Udvalget foreslaaede; thi derved kommer der en Tillægsbevillingslov, hvorved vi faae en beleilig Tid, saa at vi ikke forstyrre de andre Forhandlinger, til at tale om Stutterierne ret af Hjertensgrund, tale om hvad vi kunne gjøre og om Noget kan gøres med de forskjellige Hingste enten med coachhorse Racen eller med andre Racen. Det har været mig hjært at høre af den sidste ærede Taler, at ogsaa han deelte mine Anstuelser om, at Hestevælden ikke er gaaet tilbage; men jeg skal dog tillade mig at sige, at det Samme maatte gjælde, før end Landstutteriet traadte til, og kan altsaa ikke ansøres til Gunst for dette alene, saa at deri ikke ligger noget Beviis. Er det rigtigt — og jeg troer det — at før end Landstutteriet blev til, var vort Heste